

dighed med Hensyn til vort Beskatningsvæsen, der jo er et meget væsentligt Punkt. Naar det nu skal være og er retfærdigt, at vi se at faa de direkte Skatter forandrede, saa er det — for nu da ikke at overdrive — fem Gange saa retfærdigt at komme til at forandre de indirekte Skatter, thi som bekendt give de indirekte Skatter fem Gange saa meget ind i Statskassen som de direkte Skatter. Dersom vi skulde tale om Retfærdighed i og for sig, saa er jeg overbevist om, at de indirekte Skatter, saaledes som de blive indkrævede, ere langt, langt uretfærdigere end de direkte Skatter, og naar vi altsaa ville øve Retfærdighed i saa Henseende, maa vi først og fremmest have dem forandrede. Og jeg synes dog, at det maatte ligge for alle Mennesker, at de ikke ville være med til det System at udplyndre det store, brede Lag af Befolkningen, de fattige, de mindre velstillede, til Fordel for de bedre stillede. Man skulde ikke tro, at det skulde være saaledes i vort Land, at de bedrestillede, de formuende Folk, Kapitalisterne, virkelig vilde have, at vi vedblivende skulde kræve ind hos Smaafolk til Fordel for dem. Men inden vi kunne tænke os, at vi kunne komme til at faa en saadan Forandring i disse Beskatningsforhold, maa der foregaa en Sindsforandring, saa man maa faa en anden Forstaaelse af Retfærdighed paa dette Omraade og blive klar over, at vi maa tage et andet Standpunkt her. Det kan ikke nytte at blive ved at snakke om de fire Skattelove, der ere sammenkoblede om den Brændevinsskat som Centrum, om Kompensation o. s. v., for det kommer vi dog ingen Vegne med. Det er min fulde Overbevisning, at disse fire Skattelove i den Forbindelse, hvori Regeringen sætter dem til hinanden, kun ere Makulatur og ikke andet. Dersom vi skulle gennemføre noget paa dette Omraade, saa maa vi gaa ud fra et andet Synspunkt, saa maa vi gaa ud fra Retfærdighed i vor Beskatning, og saa maa vi gaa ud fra, at sely om det kan være ungt og trykkende at gaa til, saa maa man yde det Bidrag saavel til Kommunen som ogsaa til Staten, som man har en Ret til at kræve af enhver ifølge hans Samundsstilling. Livets Goder ere meget forskelligt fordelte mellem vore Medborgere; men det er noget, vi skulle øve os i, at de Byrder, som Samfundshusholdningen kræver, komme til at staa i nogenlunde lige Forhold til de Goder, som de forskellige have. Hvis vi ikke stræbe efter dette vore Beskatningsforhold, naa vi aldrig et Maal, som vi bør stræbe hen efter.

Jeg vil benytte Lejligheden til at sige, at for mig er Brændevin ikke et Skatteobjekt, der er mere ukrænkeligt og urørligt end ethvert andet Skatteobjekt; men naar jeg anser hele denne Beskatningsmaade for at være uretfærdig, vilde det dog være løjerligt, om jeg vilde gaa med til en Skattereform paa dette Omraade, hvorved man bytter f. Eks. Kaffetold med en Brændevinsskat, nedsatte Kaffetolden med $1\frac{1}{2}$ Mill. og satte Brændevinsskatten op ligeledes med $1\frac{1}{2}$ Mill. Hvis Regeringen tror, at den kan faa noget som helst Menneske her i Salen uden for Højre med til den Slags Reformer, tager den storlig fejl.

Hermed skal jeg vende mig bort fra det og gaa over til det, hvorfor jeg egentlig havde bedt om Ordet, med nogle Bemærkninger til den højtærede Krigsminister. Jeg var ikke ret vel fornøjet med den sidste Del af den højtærede Ministers Henvendelse til mig. Det forekom mig i det mindste, at den var lidt vel humoristisk. Humor kan i det hele taget være meget godt, og det er særdeles behageligt at være i Selskab med en Mand, der er i Besiddelse deraf; men mine Følelser blive i Virkeligheden noget blandede, naar der som her er Tale om vore unge Menneskers, vore Sønners og nærmeste Slægtnings Sundhed og Liv, og det saa tages humoristisk. Naar vi sende vore Søner ind, for at de skulle uddannes til i eventuelle Tilfælde at være dygtige i Fædrelandets Tjeneste, ønske vi dog, at de komme hjem sunde og friske, og ikke, som det nu ikke saa sjældent sker, med nedbrudt Helbred, naar vi da overhovedet faa dem hjem. Det synes mig at være et alvorligt Spørgsmaal, og jeg forundrede mig noget over, at Ministeren kunde tage det saa roligt. Han sagde ganske vist, at Lægerne havde taget dette Spørgsmaal op til Forhandling, og det var egentlig kun dem, der kunde gøre det. Jeg siger, at det kan være meget godt, og det er Tak værd; at Ministeren er kommen saa vidt, at han er begyndt at komme til en Forstaaelse af, at der kunde være Anledning til Forandringer her, da der stadig er Sygdom mellem de unge Mennesker, som komme ind, navnlig i Rekruttiden. Men vi vide jo alle, at dette har været Tilfældet i en Række af Aar, og jeg synes derfor ikke, vi skulle tage disse Undersøgelser med saa stor en Ro, det vilde være ønskeligt, at man snart tog bedre fat og saa at komme til et Resultat.

Jeg beklager ogsaa, at den ærede Minister vil reducere baade sig selv og os